

Arrest

nr. 193 161 van 5 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 januari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TYTGAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 18 november 2016 toe op het Belgische grondgebied en diende op 22 november 2016 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 25 januari 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 31 januari 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Verzoeker werd hiervan *ipso die* per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Naam: V.(...)

Voornaam: M.(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Albanië

Het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaakkoord ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 25 januari 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokken bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij beschikt niet over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven, inderdaad, betrokkene heeft tijdens zijn interview aangegeven geen bestaansmiddelen te hebben en mag niet werken.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

1.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verwierp in zijn arrest van 16 mei 2017 het beroep tegen de in punt 1.2. vermelde beslissing van de commissaris-generaal (RvV 16 mei 2017, nr. 186 875).

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het non-refoulementbeginsel en van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"Eerste onderdeel:

Tegen de weigering van in overwegingname door het CGVS staat een schorsend beroep open waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich opnieuw inhoudelijk buigt over de asielaanvraag. De verzoekende partij heeft van dit recht tijdig en regelmatig gebruik gemaakt (stuk 4).

De uitvoering van de betwiste beslissing zou in strijd zou zijn met non-refoulement beginsel en met artikel 3 EVRM.

Het beroep tegen de weigeringbeslissing van het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen schorst de verplichting om het grondgebied te verlaten.

De uitvoering van de betwiste beslissing zou de verzoekende partij verhinderen de behandeling van het hoger beroep tegen de weigering beslissing van het CGVS bij te wonen en derhalve in strijd zijn met een correcte toepassing van artikel 6 EVRM.

Men kan niet verwachten van een persoon die zich vluchteling verklaart, rekening houdend met het declaratoir karakter van het vluchtelingenschap, gedurende het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terugkeert, gezien de uitspraak nog moet volgen.

Zelfs indien het nieuwe artikel 1 van de Vreemdelingenwet zou vaststellen dat 'illegaal verblijf' de aanwezigheid is op het grondgebied van een vreemdeling die niet of niet langer voldoet aan de

voorwaarden van toegang tot of het verblijf op het grondgebied beantwoordt een asielaanvrager met een asielberoep bij Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier niet aan, gelet op de opschortende werking van zijn hoger beroep.

De 'beslissing tot verwijdering' is de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. Een asielzoeker kan slechts "illegaal" op het grondgebied verblijven indien hij niet meer beschermd wordt door de schorsende werking van het hoger beroep dat hij heeft aangetekend tegen de betwiste weigeringbeslissing van het CGVS. Dus pas dan kan een beslissing tot verwijdering genomen worden.

Rechtspraak van de Raad van State (arrest nr. 206.948) en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arresten nr. 66.328 tot 66.332) stellen dat een asielzoeker belang heeft bij het indienen van een verzoek tot nietigverklaring van de bijlage 13quinquies, bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De minister of zijn gemachtigde was niet verplicht tot het onmiddellijk en vroegtijdig afleveren van een Bevel om het Grondgebied te verlaten in het geval van een negatieve asielbeslissing van het CGVS. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet stelt namelijk "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag", dat de minister kan overgaan tot aflevering van een bevel om het land te verlaten. Het risico op sancties in het land van herkomst, dat nog moet onderzocht worden in het kader van het hoger beroep dat door de verzoeker werd ingesteld, samen genomen met het non-refoulementprincipe uit de Conventie van Genève, verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van de verzoekende partij.

Men kan zulk een bevel volgens de Raad van State niet afleveren indien het in strijd zou zijn met enkele verdragsrechtelijke bepalingen zoals artikelen 3 en 6 EVRM.

Gezien een voile rechtsmacht beroep mogelijk is na het CGVS waarbij de in overwegingname opnieuw wordt onderzocht, kan een Bevel om het Grondgebied te Verlaten na één weigeringbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) steeds een risico inhouden op terugkeer naar herkomstland waar men een gevaar loopt.

De uitvoering van de bestreden beslissing van de verwerende partij zou de verzoekende partij, die op 10 februari 2017, tijdig en regelmatig naar vorm bij de bevoegde instanties hoger beroep heeft aangetekend tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS, verplichten om terug te keren naar haar regio en land van herkomst zonder het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen af te wachten, waardoor de opschortende werking van dit hoger beroep zou worden teniet gedaan.

Ook andere rechten zoals steun van het OCMW, recht op inburgeringscursus, recht op een arbeidskaart, recht op een gepaste verzorging, komen ondanks de aflevering van een bijlage 35 door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, in het gedrang.

Tweede onderdeel:

De echtgenote van de verzoekende partij is zwaar gehandicapt, zoals blijkt uit de aan het verzoekschrift toegevoegde documenten. Deze handicap ligt mede aan de oorsprong van de onmogelijkheid om terug te keren naar haar land van herkomst. Ze terugsturen naar haar land van herkomst, zou een ernstig risico inhouden.

Terwijl artikel 3 EVRM bepaalt: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen"

Derde onderdeel:

De echtgenote van de verzoekende partij had op 25 januari 2017 een verzoek tot humanitaire regularisatie ingediend, zoals gesuggereerd door het CGVS, waarin de identiteit van de verzoekende partij als gezinslid werd aangeduid (stuk 5).

Zonder een desbetreffende beslissing af te wachten, nam de verwerende partij de bestreden beslissing, waardoor een desbetreffende beslissing elke uitwerking zou missen.

Terwijl artikel 3 EVRM bepaalt: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat het eerste middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

"Doordat de betwiste beslissing d.d. 31 januari 2017 van de verwerende partij stelt dat :

(...)

Terwijl:

- De verzoekende partij in het bezit is van een reispas geldig tot 20 oktober 2026 (stuk6).
- De verzoekende partij minder dan drie maanden geleden in België is aangekomen.
- De verzoekende partij als asielaanvrager in de voorwaarden zal verkeren om in België te werken.

- Zelfs indien de minister of zijn gemachtigde verplicht zou zijn om een Bevel om het Grondgebied te verlaten in het geval van een weigeringbeslissing van inoverwegingname van een asielaanvraag door het CGVS, hij niet verplicht was dit onmiddellijk te doen. Zonder dat de termijn om een schorsend hoger beroep aan te tekenen tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS verstreken was, en niets hem verhinderde te wachten tot wanneer deze beslissing definitief was geworden of de termijn om hoger beroep aan te tekenen tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS vervallen was. In die mate was het treffen van het bevel om het grondgebied te verlaten minstens voorbarig.

De beginselen van behoorlijk bestuur het de uitvoerende macht en de administratieve overheden waaronder de verwerende partij leggen deze op om in de besluitvorming voldoende zorgvuldig te werk te gaan en daardoor de rechtszekerheid niet in het gedrang te brengen, verplichting waaraan de verwerende partij in casu bij het nemen van haar middels huidig verzoekschrift aangevochten beslissing is tekort gekomen nu nergens in de aangehaalde wetgeving de verplichting is voorzien in de gegeven omstandigheden onmiddellijk een bevel te nemen om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten en de verwerende partij nalaat te motiveren waarom zij in de gegeven omstandigheden heeft beslist de bestreden beslissing ten aanzien van Verzoekende partij in die termen en voorwaarden te nemen.

- Dat door op die wijze de aangevochten beslissing d.d. 31 januari 2017 te motiveren, een absolute verplichting om onmiddellijk een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten wordt ingevoerd, die niet is voorzien in artikel 7, 1ste lid, 6° van de Vreemdelingenwet;

- Dat de verwerende partij daardoor een duidelijke inbreuk begaat op het zorgvuldigheidsbeginsel; Dat hierdoor de verwerende partij eveneens een inbreuk begaat op het vertrouwensbeginsel vermits de verzoekende partij, bij afwezigheid in artikel 7, 1ste lid, 6° van de Vreemdelingenwet van de ingeroepen grond tot verplichting om een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten, af te leveren, er mocht op vertrouwen dat zij op het grondgebied mocht blijven zolang haar de termijn om hoger beroep aan te tekenen niet verstreken was om hoger beroep tegen de weigeringbeslissing van het CGVS in te dienen en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt behandeld;

- Dat de verzoekende partij, door deze ongewettigde overweging, in haar vertrouwen is geschonden; Dat het tweede middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een document betreffende zijn asielaanvraag (bijlage 26), zijn beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal, de "aanvraag 9ter" voor zijn echtgenote, zijn paspoort, zijn geboorte- en huwelijksakte, zijn attest van immatriculatie, een pensioendocument en enkele medische stukken van zijn echtgenote toe (Verzoekschrift, bijlagen 3-11).

3.2. Beide door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.3. Verzoeker stelt in wezen dat de *uitvoering* van de bestreden beslissing het non-refoulementbeginsel zou schenden omdat hij nog beroep kan instellen tegen de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van inoverwegingname van zijn asielaanvraag.

3.4. De Raad treedt verzoeker bij in zijn standpunt dat de *uitvoering* van de beslissing onmogelijk is tot na het onderzoek van het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal door de Raad. Dit principe werd trouwens wettelijk verankerd in artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in het (nieuwe) artikel 1/3, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

Artikel 1/3, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt sinds kort het volgende:

"(...)

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort."

Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd."

3.5. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet gelijkstaat met de (gedwongen) tenuitvoerlegging ervan. Geen enkele wetsbepaling verbiedt de gemachtigde van de staatssecretaris de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten indien de commissaris-generaal overgaat tot een weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

3.6. Vervolgens dient te worden aangestipt dat noch uit verzoekers betoog in het eerste onderdeel van zijn eerste middel, noch uit de gegevens van het administratief dossier kan worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris zou overgaan tot een effectieve tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing alvorens de Raad zich zou hebben uitgesproken over het beroep 'in volle rechtsmacht' dat verzoeker heeft ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal. Terloops merkt de Raad op dat dit beroep werd verworpen (zie punt 1.4.).

3.7. De processuele waarborgen uit artikel 6 van het EVRM zijn van toepassing op gerechtelijke procedures in civielrechtelijke en strafrechtelijke aangelegenheden, en kunnen niet betrokken worden op een beslissing van een administratieve overheid die optreedt als orgaan van actief bestuur. Voor dergelijke beslissingen volstaat het hoe dan ook dat uiteindelijk een beroep mogelijk is bij een rechterlijke instantie die aan de bij artikel 6 van het EVRM gestelde vereisten voldoet (cf. RvS 27 juni 2013, nr. 224.149). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze waarborgen niet zouden zijn gerespecteerd aangezien hij zowel tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 25 januari 2017 als tegen onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten een beroep heeft kunnen instellen en hij geen begin van bewijs aanbrengt dat deze beroepen niet in alle onafhankelijkheid en openbaarheid behandeld zullen worden.

3.8. Met betrekking tot het beroep bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal en de implicaties van de bestreden beslissing op bepaalde sociale voordelen, zoals OCMW-steun, een inburgeringscursus, een arbeidskaart en gepaste medische verzorging, stelt de Raad samen met de verwerende partij enerzijds vast dat niet wordt aangetoond dat tot uitvoering van de verwijderingsmaatregel zal worden overgegaan en dat anderzijds niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker de genoemde sociale voordelen genoot én hierop onvoorwaardelijk recht zou hebben.

3.9. Verzoeker koppelt de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM blijkbaar aan de handicap van zijn echtgenote, maar hij maakt niet aannemelijk dat hij omwille van deze handicap bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een onmenselijke of vernederende behandeling zou ondergaan.

3.10. In een derde middelonderdeel stelt verzoeker dat er een medische regularisatie-aanvraag werd ingediend die nog niet werd behandeld. Nochtans blijkt uit het administratief dossier niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van de medische problematiek van verzoekers echtgenote. Daargelaten de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris kan worden verweten dat hij geen rekening hield met gegevens die hem niet ter kennis werden gebracht, stelt de Raad vast dat de medische attesten die verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 11), niet op hem betrokken kunnen worden.

3.11. Wat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet betreft, merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat deze slechts op 31 januari 2017, de datum waarop de bestreden beslissing werd genomen, per aangetekend schrijven aan het bestuur werd overgemaakt, zodat verzoeker er niet in slaagt te overtuigen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op de hoogte was van deze medische regularisatie-aanvraag op het ogenblik dat hij de thans bestreden verwijderingsmaatregel trof.

3.12. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

3.13. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.14. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

3.15. De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 75, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Deze bepaling luidt als volgt:

“(…)

§ 2. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.”

3.16. Verder wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 6°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(…)

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

(…)”

3.17. In zijn tweede middel poneert verzoeker onder andere dat hij wel degelijk een paspoort heeft dat geldig is tot 20 oktober 2026, dat hij minder dan 3 maanden geleden in België is toegekomen en dat hij, éénmaal hij in de voorwaarden zal verkeren, in België als asielzoeker zou werken.

3.18. De Raad merkt op dat het gebrek aan een geldig reisdocument geen motief is van het bestreden bevel en dat de gemachtigde van de staatssecretaris evenmin aanhaalt dat verzoeker langer in het Rijk zou verblijven dan negentig dagen. In de beslissing wordt nergens gesteld dat verzoeker op grond van de documenten waarover hij beschikt, niet geldig in België zou kunnen verblijven. In de beslissing wordt aan verzoeker een bevel afgeleverd op grond van de vaststelling dat *“niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis (…)* en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven” omdat hij *“tijdens haar interview aangaf geen bestaansmiddelen te hebben”* en dat hij *“(niet) mag (…)* werken”. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij na de beslissing van de commissaris-generaal nog in aanmerking zou komen voor tewerkstelling als asielzoeker, conform de wetgeving inzake de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, zoals hij in zijn middel lijkt te beweren. Hij weerlegt ook nergens de pertinente vaststelling dat hij geen bestaansmiddelen heeft om de kosten voor zijn verblijf en zijn terugreis te dekken, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris hem een bevel kon afleveren.

3.19. Daarnaast stelt verzoeker in zijn tweede middel dat er voor de gemachtigde van de staatssecretaris geen verplichting bestaat om onmiddellijk een bevel af te leveren en dat dit bevel in onderhavig geval voorbarig zou zijn waardoor het zorgvuldigheids- en het vertrouwensbeginsel geschonden worden.

3.20. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de gevallen, zoals bedoeld in artikel 7, eerste lid, 6°, van de vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten *“kan”* afleveren, maar dat er hiertoe geen verplichting bestaat. Het gegeven dat de gemachtigde van de staatssecretaris *niet verplicht is* een bevel af te leveren, betekent niet dat hij geen bevel zou *mogen* afleveren van zodra de voorwaarde uit artikel 75, §2, van het vreemdelingenbesluit vervuld is en de commissaris-generaal een afwijzende beslissing heeft genomen betreffende de asielaanvraag. Zoals eerder aangestipt staat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet gelijk met de (gedwongen) uitvoering ervan, waardoor verzoeker niet aantoonbaar dat dit voorbarig zou zijn. Verzoeker kan erop vertrouwen dat hij op het grondgebied mag blijven tijdens de beroepstermijn en gedurende de

behandeling van het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal, maar dit betekent niet dat hem geen bevel kon worden afgeleverd. Noch het vertrouwensbeginsel, noch het zorgvuldigheidsbeginsel, noch de materiële motiveringsplicht houden een verbod in om 'onmiddellijk' na de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

3.21. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en/of 6 van het EVRM, noch van het beginsel van non-refoulement. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat gerechtvaardigde verwachtingen in zijn hoofd niet zouden zijn gehonoreerd. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het vertrouwens- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

De twee aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN